

— Atunci du-te și uită-te cum trebuie. Nu pe furiș. Coboară la piscină și uită-te ca lumea.

Brenda își trecu pieptănul prin păr furioasă.

— Fă o *inspecție*.

— Să știi, Brenda, că o să trebuiască s-o dai și tu pe topless până nu ni se termină vacanța.

Brenda pufni cu dispreț.

— De ce nu? N-are de ce să-ți fie rușine.

Întoarse capul din nou ca să-i arunce o privire pofticios-încurajatoare.

— Încă arată cum trebuie.

— Vai, mersi frumos, zise Brenda. Dar am de gând să mi le acopăr, cum fac de obicei.

— Când ești la Roma..., spuse Harry.

— Asta nu-i Roma, e Coasta de Azur.

— Coasta Pieptișă, zise Harry. Coasta Lăptăriilor.

— Dacă știam că o s-o ții langa în halul ăsta, nu veneam nici în ruptul capului aici, spuse Brenda.

Ani la rând, Harry și Brenda își petrecuseră în fiecare vară vacanțele în familie, la Guernsey, unde trăiau părinții Brendei. Însă acum, când copiii erau destul de mari ca să plece pe cont propriu, se hotărâseră să facă o schimbare. Brenda dorise

dintotdeauna să vadă sudul Franței și simțeau amândoi că își câștigaseră acest drept măcar o dată. O duceau destul de bine, acum că Brenda, care tocmai absolvise cursurile Universității Deschise, era profesoară cu normă întreagă. În sala de mese de la Barnard Castings, Harry produsese o uimire plăcută când lăsase să-i scape numele destinației lor de vacanță, printre alde Benidorm și Palma, Costa de Ici și Costa de Colo, ale căror calități erau dezbătute chiar atunci de colegi.

— Riviera franceză, Harry?

— Da, la un hoteluț de lângă Saint-Raphaël. L-a găsit Brenda într-un ghid.

— Începem să vedem lumea, ai?

— Mă rog, e *foarte* scump. Dar ne-am zis că n-ar strica să facem și noi o extravagantă o dată, cât suntem încă destul de tineri ca să ne priască.

— Să-ți priască să te binoclezi la toate fufele fără sutien, vrei să spui.

— Vorbești serios? întrebă Harry, cu o candoare nu întru totul simulată.

Știa bineînțeles că, teoretic, în anumite părți de pe malul Mediteranei femeile făceau plajă fără sutien și chiar văzuse imagini ale acestui fenomen în ziarul pe care-l citea secretara lui și pe care-l șterpelea regulat tocmai pentru aceste fotografii. Însă realitatea îl șocase. Și nu atât

dezgolirea promiscuă și anonimă a sânilor pe plajă, cât nuditatea mai intimă și mai complexă sub aspect social de la piscina hotelului. Elementul care făcea piscina diferită – și mai perturbatoare – era faptul că femeile care stăteau tolănite pe jumătate goale în jurul ei toată ziua erau aceleași pe care le vedeai îmbrăcate impecabil pentru masa de seară, care te salutau din cap și zâmbeau politicos în hol sau cu care schimbai banalități despre vreme la bar. Și cum Brenda considera că piscina umbrită de copaci și aflată la câțiva kilometri de mare era infinit preferabilă arșiței, luminii orbitoare și aglomerației de pe plajă (lăsând la o parte probabila poluare a mării), ea deveni principalul teatru de luptă al inițierii lui Harry în noul cod al manierelor mamare.

Harry avusese dintotdeauna – și nu se sfia s-o recunoască – un fel de obsesie pentru sâniile femeilor. Unii bărbați erau atenți la picioare sau la funduri, însă Harry fusese mereu ceea ce băieții de la Barnard numeau „țâțofil”. „Ai fost întărcat prea devreme“, îi spunea Brenda – un diagnostic pe care Harry îl accepta cu un zâmbet complezent. Se uita, din reflex, la bustul oricărei femei atrăgătoare sexual care-i intra în raza vizuală și petrecuse multe momente în care nu făcuse altceva

decât să speculeze pe marginea formelor ascunse sub pulovere, bluze sau sutiene. Era deconcertant, eufemistic spus, să descoperi că această ocupație inofensivă devenea absolut fără obiect sub soarele provensal. Nici nu apucase să evalueze siluetele femeilor de la Hotel des Pins, și acestea îi satisfăcuseră deja curiozitatea până la ultimul amănunt. Mai mult, în majoritatea cazurilor le vedea pe jumătate goale înainte să le fie prezentat oficial. De pildă, englezoaica îngâmfată, mamă a doi băieți gemeni și soție a agentului de bursă dolofan care nu putea fi văzut niciodată altfel decât ținând în mână un exemplar din *Financial Times*-ul din ziua precedentă și având un zâmbet infatuat. Sau jumătatea femeiască a perechii de nemți care adora soarele cu un zel de-a dreptul religios, întorcându-se de pe o parte pe alta și ungându-se cu loțiune după un orar riguros și cu ajutorul unui ceas deșteptător cu cuarț. Sau bruneta foarte bronzată și de o vârstă nedefinită pe care Harry o botezase în sinea lui Carmen Miranda, fiindcă vorbea într-o spaniolă nervoasă și repezită (dacă nu cumva o fi fost portugheză) la telefonul fără fir pe care i-l aducea foarte des ospătarul Antoine.

Doamna Îngâmfescu nu mai avea sâni deloc când se întindea pe spate, ci doar

niște pernițe băiețești care semănau cu niște mușchi și erau împodobite cu două sfârcuri caraghioase și erecte, care tremurau ca nasurile a două rozătoare mici ori de câte ori se ridica și se plimba înapoi și încolo. Sâniile nemțoaice erau două conuri perfecte, netede și ferme de parcă ar fi fost date la strung, și care nu păreau să-și modifice forma indiferent de poziția pe care-o adopta posesoarea; asta în timp ce ai lui Carmen Miranda semănau cu două punguțe de satin cafeniu, umplute cu un lichid vâscos care le făcea să se zbenguie întruna înapoi și încolo pe cutia toracică, pe când ea se întorcea și se răsucea fără încetare pe saltea, așteptând următorul apel telefonic de la iubitul absent. Iar în dimineața asta la piscină își făcuseră apariția două adolescente pe care Harry nu le mai văzuse până atunci și care se tolăneau una lângă alta, una în bikini verzi și cealaltă în bikini galbeni, privind-și sâniile dobândite recent – niște emisfere egale și perfecte ca budincile cu jeleu – cu satisfacția tăcută a gospodinelor care se uită cum le cresc brișele în cuptor.

— Avem două nou-venite azi, zise Harry. Mai bine zis, patru.

— Cobori și tu? îl întrebă Brenda din ușă. Sau ai de gând să-ți petreci toată dimineața zgâindu-te prin obloane?

— Vin, vin. Unde mi-e cartea?

Se uită prin cameră după ediția ieftină a unui volum de Jack Higgins.

— Nu prea înaintezi cine știe ce, nu? observă sarcastic Brenda. Cred c-ar trebui să muți semnul de carte în fiecare zi, ca să păstrezi aparențele.

Cartea era echipamentul de bază pentru observarea discretă a sânilor la piscină: ceva peste care sau pe după care să te uiți, ceva din care să-ți ridici privirile, ca și cum un zgomot sau o mișcare bruscă ți-ar atrage atenția, la momentul oportun, chiar în clipa când tipa aflată la câțiva pași își dădea jos costumul de pe umeri sau se întindea pe spate. Un alt articol esențial era o pereche de ochelari de soare, cât mai închiși la culoare cu puțință, ca să ascundă direcția în care te uitai. Asta fiindcă exista, își dădu seama Harry, un protocol al statului cu sâni goi. Dacă un bărbat se holba sau doar își lăsa ochii să poposească o perioadă de timp măsurabilă pe un piept dezgolit comitea o impolitețe, fiindcă încălca principiul fundamental pe care se baza întreaga activitate, și anume că nu avea nimic ieșit din comun, fiind cel mai firesc și mai neutru lucru din lume. (Antoine se pricepea ca nimeni altul să le servească clientelor de sex femeiesc băuturi reci sau să le ia